

I. Credincioșii trebuie să facă din mortificarea păcatului interior lucrarea lor zilnică. O zi în care refuzi să omori păcatul din tine este o zi în care îi dai drepturi păcatului să te omoare el pe tine.

Faptul că prin naștere din nou am fost îngropați și înviați cu Hristos – aceasta nu este o scuză pentru a nu omorâ păcatul din propria viață. Pavel nu și-a permis să ia pauză de la această lucrare așa că nu înțelege de ce am face-o noi (1 Cor 9:27).

a. Păcatul lăuntric ne locuiește pentru tot timpul cât suntem în această lume de aceea trebuie mortificat totdeauna. Există desigur acei oameni neștiutori care neagă păcatul interior sau care pretind perfecțiunea pentru această viață dar aceste teorii contrazic Biblia (Fil. 3:12; 2 Cor 4:16; 1 Cor 13:12; Gal5:17; 2 Petru 3:18; 1 Ioan 1:8).

b. Păcatul lăuntric nu doar locuiește în noi ci și continuă să acționeze. Păcatul din noi nu este niciodată inactiv sau neutru (Rom 7:23; Gal. 5:17; Iacov 4:5). Singura odihnă și siguranță a sufletului este doar atunci când acesta se află în continuă luptă împotriva păcatului.

c. Păcatul interior nu doar este activ dar va produce păcate ce distrug sufletul dacă nu e omorât. Fiecare gând păcătos ar continua până în curvie dacă nu ar fi oprit. Fiecare gând de necredință ar continua în ateism dacă ar fi lăsat să crească. Păcatul este ca mormântul care niciodată nu e împlinit.

d. Păcatul interior trebuie confruntat prin natura nouă și prin Duhul Sfânt. Natura nouă și Duhul Sfânt ne sunt dați pentru acest motiv principal: să omorâm păcatul (Gal. 5:17; 2 Petru 1:4-5; Romani 7:23). A nu lupta contra păcatului este un păcat împotriva bunătății, harului, dragostei și înțelepciunii lui Dumnezeu care ne-a dăruit un principiu prin care să o putem face. Cel mai prostesc lucru din lume este să lași liber ceva ce urmărește să-ți aducă ruină eternă sufletului.

e. Rezultatele neglijării omorârii păcatului interior. Neglijența în acest domeniu aduce sufletul într-o condiție contrară a ceea ce afirmă apostolul în 2 Cor 4:16. Omul lăuntric piere și cel exterior e reînnoit zi de zi. Efectele sunt devastatoare – sufletul e vlăguit (Ps. 31:10; 51:8), îl facem pe un om slab, bolnav și aproape de moarte (Ps. 38:3-5) încât nu-și mai poate ridica capul (Ps. 40:12; Isa. 33:24)

f. Este datoria noastră de a desăvârși sfințenia în frica de Dumnezeu și de a crește în har în fiecare zi. Omul care nu omoară păcatul nu face nici un pas către final și în sfințenie. Cine nu se află în opoziție față de fiecare păcat în parte se află în pace cu păcatul și nu în opoziție față de el.

II. Duhul Sfânt este marea cauză suverană a mortificării păcatului interior. Orice metodă folosită aparte de Duhul Sfânt este nimic. Duhul este singurul suficient pentru această lucrare – El lucrează în noi după cum îi face plăcere.

a. Alte remedii sunt căutate în van. Legămintele, posturile și penitențele sunt toate parte din această categorie Aceste exerciții trupești, performanțe personale și datorii legale fără o menționare a Duhului și a lui Hristos sunt în van:

Pentru că multe dintre aceste metode folosite și asupra cărora se insistă pentru acest scop nu au fost niciodată alese de Dumnezeu pentru acest scop. Aici se include viața monastică, legămintele și alte discipline (Isaia 1:12; Matei 15:9). O metodă are putere să ducă către un scop anume dacă a fost aleasă de Dumnezeu pentru îndeplinirea aceluși scop.

Pentru că aceste lucruri alese de Dumnezeu ca metode nu sunt utilizate de ei potrivit cu locul și ordinea lor – ca și rugăciunea, postul, meditația și altele. Acestea au rostul lor dar ele trebuie privite ca *siroaie* nu ca și *fântâna*. Ele îndeplinesc un scop ca și metode, subordonate Duhului și credinței dar alții le privesc ca și virtuți în ele însele. Îndatoririle sunt mâncare excelentă pentru un suflet nesănătos.

b. De ce mortificarea este lucrarea Duhului

1. Dumnezeu a promis că-L va da pentru a face această lucrare. El ia inima de piatră, răzvrătită, mândră și necredincioasă. Și această lucrare este făcută de Duhul Sfânt (Ezechiel 11:19:36:26) și lucrarea este îndeplinită când toate metodele falimentează (Isaia 57:17-18).

2. Toată mortificarea este darul lui Hristos, și toate darurile lui Hristos ne sunt comunicate și date prin Duhul lui Hristos (Ioan 15:5). Comunicarea ajutorului și eliberării în începuturile, creșterea și acțiunile oricărui har de orice fel sunt prin Duhul.

3. Cum Duhul mortifică păcatul

Întâi, Duhul omoară păcatul făcând inimile noastre să abunde de har și de fructele care sunt contrare cărnii, fructele și principiile din ele (Gal 5:19-21 vs 22-23). Fructele cărnii și ale Duhului nu pot fi în aceeași măsură într-un om.

Doi, Prin eficiență fizică asupra rădăcinii și obiceiului păcatului, pentru slăbire, distrugere și expulzare (Isaia 4:4). El ia inima de piatră printr-o eficiență atotputernică și la fel cum începe această lucrare el o sfârșește. El arde rădăcinile oricărei pofte.

Trei, El aduce crucea lui Hristos în inima unui păcătos prin credință, și ne oferă comuniunea cu Hristos în moartea și în părtășia suferințelor Lui.

4. Dacă Duhul Sfânt este singurul care mortifică păcatul, de ce suntem îndemnați să-l mortificăm noi?

Întâi, Într-un fel nu este lucrarea Duhului ci toate harurile și faptele bune care sunt în noi sunt ale Lui (Fil 2:13; 2 Tes 1:11; Col 2:12). El ne face să ne rugăm fiindcă este un duh al rugăciunii (Rom 8:26; Zah 12:10) și totuși suntem îndemnați către toate acestea.

Doi, El nu lucrează mortificarea în noi fără a o face totuși un act al supunerii noastre. El lucrează asupra înțelegerii, voinței, conștiinței și sentimentelor noastre conform cu natura lor; el lucrează în noi și cu noi, nu fără noi sau împotriva noastră; așa că asistența este o încurajare pentru facilitarea muncii nu o ocazie de a neglija munca însăși.

III. Viața, vigoarea și odihna vieții spirituale depinde mult de mortificarea păcatului

a. Viața, vigoarea și odihna nu sunt legate în mod necesar de mortificare – adică un om poate fi într-o cursă constantă de omorâre a păcatului și totuși să nu se bucure de o zi de pace și consolare (Ps. 88). Pacea și consolare este prerogativa lui Dumnezeu (Isaia 57:18-19).

b. Înfierea și justificarea, nu mortificarea, sunt cauzele imediate ale vieții, vigoriei și odihnei (Romani 8:16). Când sufletului îi sunt făcute cunoscute privilegiile înfierii și justificării – atunci și prin acestea vine vigoarea și odihna.

c. În relația obișnuită cu Dumnezeu, vigoarea și confortul vieților noastre spirituale depinde foarte mult de mortificarea păcatului nostru.

1. Doar mortificarea împiedică păcatul să ne sărăcească de vigoare și confort.

Întâi, fiecare păcat neomorât va slăbi sufletul și îl va sărăci de vigoarea lui (Ps. 38:3, 40:12). Un păcat nemortificat va sărăci inima înlănțuindu-i afecțiunile așa încât să nu mai poată spune „tu ești moștenirea mea”; apoi va umple gândurile cu născociri despre el fiindcă gândurile sunt marele furnizor al sufletului prin care aduce provizii pentru satisfacerea afecțiunilor; și în final rupe și ascunde îndatoririle.

Doi, fiecare păcat nemortificat va întuneca sufletul și îl va sărăci de confort și pace. Păcatul este ca un nor care ascunde fața lui Dumnezeu și interceptează toate razele dragostei și favorurilor Sale.

2. Mortificarea aduce toate harurile lui Dumnezeu și le face loc în inimile noastre ca să crească. Harurile Duhului sunt în sufletul în care mortificarea este neglijată dar ele sunt gata să moară (Apocalipsa 3:2); inima este așa de plină de buruieni încât plantele bune nu pot fi observate.

rezumat din: John Owen – “Of the mortification of sin” – part 2 – The Nature of Mortification, p. 49-66

CE NU ESTE „MORTIFICAREA”?

[I] Nu este distrugerea completă și moartea păcatului chiar dacă trebuie ca acesta să fie scopul. Omul trebuie să aibă un triumf constant asupra păcatului însă o distrugere completă a lui nu poate fi obținută în această viață (Filipeni 3:12)

[II] Nu este camuflarea păcatului fiindcă aceasta este a adăuga la păcat, blestemata ipocrizie și acum este pe o cale care duce cu siguranță către iad – mult mai sigur decât era înainte. Acum are o altă inimă mai șireată dar nu are o inimă nouă, mai sfântă.

[III] Nu este perfecționarea unei naturi liniștite și calme. Unii oameni au avantaje datorită constituției naturale așa că nu vor fi găsiți manifestându-se prin patimi destrăbălate și afecțiuni turbulente așa cum alții au dar pot fi locuite de tot felul de mârșăvii. Ei pot să nu aibă mânie sau pasiune care îi tulbură pe ei sau pe alții dar pot avea mai mult de mortificat decât cei care le au pe acestea.

[IV] Nu este devierea poftei – având apoi alte manifestări doar (Fapte 8:23). Schimbi un păcat cu altul. Aceasta înseamnă schimbarea stăpânului dar tot sclav ești. Un om bătrân nu mai persistă în căutarea poftelor tinereții dar e posibil ca niciodată să nu fi mortificat vreuna din ele.

[V] Nu este înfrângerea ocazională a păcatului. Sunt două ocazii în care unui om i se poate părea că a mortificat păcatul.

1. Când are niște erupții urâte, perturbă liniștea, terorizează conștiința și este o provocare evidentă pentru Dumnezeu. Omul se trezește și își detestă pofta, strigă la Dumnezeu pentru viață și i se împotrivesc. Pofta se liniștește pentru o vreme dar răsare iarăși după ceva vreme.

2. În timpuri de judecată, când există calamități sau nenorociri personale. În astfel de cazuri omul se pornește împotriva păcatului nedorind să-l mai lase loc vreodată. Pentru o vreme pofta stă ascunsă, nu pentru că a fost rănită ci pentru că sufletul are puterea de a o înfrâna.

CE ESTE „MORTIFICAREA”?

[I] **Constă într-o slăbire obișnuită a păcatului.** Motivul pentru care un om nu este în goană continuă după o poftă este fiindcă are multe de servit, fiecare cerând să fie satisfăcută. Deși fiecare poftă prin natura ei în mod egal înclină către păcat totuși două limitări se cer în acest caz.

1. O poftă dintr-un om poate primi putere ce îi dă viață, putere și vigoare mai mult decât o altă poftă, sau mai mult decât aceeași poftă în alt om. Dar în general pofta prinde putere prin ispită

2. Unele pofte sunt mult mai sensibile și depistabile în acțiunile lor violente față de altele (1 Corinteni 6:18). Unii oameni pot fi în gândurile lor și în ochii lumii ca și oameni mortificați și totuși să aibă o predominanță a păcatului la fel de mare ca și cei ce strigă uimire datorită tulburărilor mari, ca și cei ce au fost atrași de puterea ei în păcate scandaloase. Aceasta este prostia unor oameni – se luptă împotriva erupțiilor poftelor dar las neatinsă rădăcina și principiul ei.

[II] **Constă în lupta și rivalizarea continuă împotriva păcatului.** Acesta este un lucru extrem de dificil (Psalmul 40:12). Sunt trei lucruri cerute în lupta contra păcatului.

1. Să știi că ai un asemenea inamic cu care ai de-a face. Ia la cunoștință, consideră-l inamic – ca unul ce trebuie distrus pe orice cale posibilă – este vorba despre lucruri eterne la mijloc (1 Regi 8:38). Puțini oameni își cunosc inamicul pe care îl poartă la pieptul lor.

2. Lucrează să fii familiarizat cu căile, șiretlicurile, metodele, avantajele și ocaziile de succes la începutul acestui război.

3. Alimentează-te în fiecare zi cu toate lucrurile menționate anterior – acele lucruri care sunt cumplite, ucigașe și distrugătoare pentru ea în această rivalitate. Omul nu va crede niciodată că pofta e moartă pentru că e liniștită ci se luptă în fiecare zi să-i facă răni și s-o lovească (Col. 3:5).

[III] **Constă în succes frecvent.** Nu mă refer la o stricare a păcatului care nu e dusă la finalitate ci la o victorie asupra lui și o dorință pentru o cucerire completă. Când inima găsește păcate care nasc gânduri

pentru a aproviziona carnea va aduce instant păcatul în fața legii lui Dumnezeu și a dragostei lui Hristos, o va condamna, și o va executa. Slăbirea păcatelor este

1. prin implantarea ca și locuință permanentă în inimă a unui principiu al harului care stă în directă opoziție și distruge acea poftă
2. și prin folosirea constantă a ajutoarelor oferite de natura nouă și vigoarea Duhului pentru a rivaliza cu, a lupta împotriva, poftelor.

rezumat din: John Owen – “Of the mortification of sin” – part 2 – The Nature of Mortification, p. 69-78

[1] Ia în vedere dacă poftele tale au aceste simptome periculoase care le acompaniază.

1. *Înrădăcinarea* – dacă pofta a prevalat și a locuit cu putere în inimă fără să fi existat încercări pline de vigoare pentru a o omorâ. Bolile neglijate sunt de obicei mortale, întotdeauna periculoase;
2. *Motive ascunse ale inimii pentru aprobarea ei însăși* – scuzarea păcatului prin lucruri bune ale inimii – dar faptul că ai lucruri în comun cu creștinii nu înseamnă că ești creștin!

A-ți aduce aminte de experiențele din trecut este un lucru bun și practicat în Biblie (Ps. 77:6-11; 2 Cor 13:5) dar a face acest lucru pentru a satisface conștiința este o tactică disperată a unei inimi îndrăgostită de păcat. Aceasta înseamnă a adăuga beție la sete (Deut 29:19). Acest lucru îl făceau evreii reclamând apartenența la seminția lui Avraam.

3. *Aplicarea harului și milei unui păcat nemortificat sau unui păcat pentru care nu au existat străduințe serioase de mortificare.* Acesta este un semn al unei inimi îndrăgostite de păcat (Iuda 4; Romani 6:1-2). Acesta este exemplul lui Naaman (2 Regi 5:18).

4. *Succesul frecvent al seducției păcatului în obținerea aprobării voinței* – chiar și atunci când păcatul nu e înfăptuit. Păcatul poate avea succes fără să fi fost înfăptuit.

5. *Corectarea păcatului doar de frica iadului sau de rușinea oamenilor.* Acest lucru nu e mai mic decât orice alt păcat. Această stare este periculoasă fiindcă este suficient ca să nu existe pedeapsă și omul păcătuiește, așa că nu diferă cu nimic de înfăptuirea și trăirea în păcat.

Cei care sunt în Hristos le este semănată principiul urâciunii păcatului, dragostei de Dumnezeu; prețuirea comuniunii cu Dumnezeu, o adâncă ură față de păcat (Geneza 39:9; 2 Cor 5:14; 7:1).

Omul condus de poftă nu are nimic decât legea care i se opune așa că nu se poate lupta cu armele evangheliei ci doar cu judecata și harul – care sunt armele legii. Aici nu este harul *reînnoitor* ci doar de harul *restrângător*. Când ești ispitit să păcătuiești ce îți spui sufletului? (Geneza 4:7). Singurul motiv pe care îl folosește Pavel este – Romani 6:14.

6. *Când există o împietrire judiciară sau cel puțin musturarea pedepsei.* Dumnezeu lasă uneori pe ai lui în puterea unei poftă pentru a-i corecta de alte păcate (Isaia 63:17). Examinează-ți inima și vezi în ce

condiție era sufletul înainte să fii legat de păcatul de care acum te plângi: ai fost neglijent în îndatoriri? Ai fost indisciplinat? Există vina unui păcat de care nu te-ai pocăit?

7. *Când pofta a rezistat deja tentativelor lui Dumnezeu împotriva ei.* Această condiție este descrisă în Isaia 57:17. În citirea cuvântului uneori Dumnezeu îl face pe om să tremure datorită condiției. Prin predicarea cuvântului – Dumnezeu se întâlnește cel mai des cu omul. Dacă sufletul trece peste acestea – se află într-o condiție tristă.

[II] Fă ca mintea ta să aibă o înțelegere asupra *vinei, pericolului* (**a.** Împietrire prin înșelare; **b.** Corecțiile temporare; **c.** Pierderea păcii și puterii pentru totdeauna; **d.** distrugerea eternă) și *răutății* păcatului (**a.** Duhul este întristat; **b.** Isus este rănit iarăși; **c.** Omul devine inutil pentru generația lui).

[III] Încarcă-ți conștiința cu vina păcatului. Nu doar te gândești că păcatul are o vină ci și încarcă-ți conștiința cu vina erupțiilor actuale.

1. De la general la particular.

A. *Adu Legea în conștiință*, pune corupția în fața ei și roagă-te ca să fii afectat de ea. Ia în calcul sfințenia, spiritualitatea, severitatea Legii și vezi cum poți sta în fața ei. Fii afectat cu teroarea lui Dumnezeu din Lege și vezi cât de drept este să primești răsplătă pentru fiecare păcat. Distruge orice amăgire a firii că puterea păcatului nu ar fi asupra ta – atâta timp cât pofta activează în tine

B. *Adu pofta la Evanghelie* – nu pentru eliberare ci, de asemeni, pentru convingere a vinovăției (Zaharia 12:10; Ioan 19:37). Uită-te la harul, sângele și dragostea pe care le-ai disprețuit! Acesta e răspunsul pe care îl dai tu Tatălui pentru dragostea Sa, Fiului pentru sângele Său și Duhului Sfânt pentru harul Său.

2. Mergi în particular.

A. *Ia în considerare înfinita răbdare a lui Dumnezeu față de tine în particular.* Gândește-te la modul trădător și fals în care te-ai purtat cu Dumnezeu din când în când, cum L-ai lăudat cu buzele dar ți-ai călcat angajamentele și promisiunile.

B. *Ia în considerare harul manifestat față de tine prin recuperarea ta în părtășia cu El.* Te-ai gândit deseori că este imposibil ca El să te mai poarte iarăși după câte ai făcut, că ar trebui să te lepede și să nu mai aibă har, că acum nu te mai poate tolera. Și totuși în ciuda tuturor așteptărilor El s-a reîntors cu dragostea Lui.

C. *Ia în considerare orice manifestare a harului față de tine în bucurii, încercări, eliberări, îndurări.* Încarcă-ți conștiința cu ele și nu te opri până când nu ești afectat cu vina corupției interior, până când nu ești sensibil la rănille ei și până nu cazi în țărână înaintea Domnului.

[IV] Tânjește constant după eliberarea din puterea păcatului – nu te odihni până nu ai această dorință. Ea este vitală pentru mortificare. Însăși această dorință este un har. Dorințele sunt foarte necesare – ele pun credința și nădejdea la lucru și mișcă sufletul către Dumnezeu.

[V] Vezi dacă boala este înrădăcinată în natură și e sporită de constituția ta.

1. Acest lucru nu atenuează vina fiindcă toate păcatele vin din natură (Ps. 51); Faptul că ești înclinat către un anumit păcat este o cale păcătoasă prin care se manifestă natura căzută.

2. Păcatul și Satan au avantaje dacă constituția ta înclină spre acel păcat așa că trebuie o atenție extraordinară altfel natura va învinge sufletul tău.

3. Există o singură cale eficace pentru acest tip de păcat: aducerea sufletului în supunere (1 Cor 9:27). Dar ține minte că: (a) slăbirea exterioară a trupului nu e bună în ea însăși ci este doar o metodă pentru un scop propus; (b) metodele nu au putere în ele însele pentru a mortifica păcatul fiindcă ar însemna că pot funcționa și la persoane neregenerate.

[VI] Observă ocaziile și avantajele pe care boala ta le-a luat pentru a se ridica și a se întinde, și veghează împotriva tuturor. Gândește-te la ce căi, ce companii, ce oportunități, ce condiții îți oferă avantaje pentru păcat și evită-le. Aerul, sezonul și vremea care îți face rău – trebuie evitată.

[VII] Ridică-te cu forță și energie împotriva primelor acțiuni și embrioni ai bolii tale. Păcatului nu i se poate pune bariere – omoară-l din pânțece (singurul avort permis). Dacă îi lași păcatului puterea de a face un pas sigur îl va face și pe al doilea. Este imposibil în acest caz să-i pui bariere.

[VIII] Meditează așa încât să fii plin totdeauna cu gânduri joshnice despre tine.

1. Excelența și maiestatea Lui vs. diferența infinită față de El (Iov 42:5-6). Gândește-te mult la măreția lui Dumnezeu pentru ca să fii umil. Acesta este modul prin care îndepărtezi mândria din inimă.

2. Gândește-te la necunoștințele tale față de El pentru ca să fii SMERIT. Putem vorbi mult despre Dumnezeu, căile Lui, lucrările Lui, planurile Lui dar adevărul este că știm foarte puțin despre El.

[IX] Nu-ți spune „pace” ție însuși până când Dumnezeu nu o rostește, dar ascultă la ceea ce Dumnezeu spune sufletului tău –

1. El spune „pace” cui vrea și în ce măsură vrea El.

2. E prerogativa lui Hristos de a spune pace. (a) noi ne spunem pace fără să fi avut parte de detestarea inimaginabilă a păcatului; (b) spunem pace falsă bazată pe convingerile intelectuale nu a Duhului – El atinge toate părțile;

3. o facem ușuratic – în grabă, și apare iar;

4. Ieremia 6:14; 8:11 – dacă spui pace în timp ce este alt păcat – nu de mai mică importanță – pe care nu l-ai tratat, aceea este o pace falsă și nu e de la Duhul lui Dumnezeu;

5. pacea lui Dumnezeu este umilitoare.

rezumat din: John Owen – “Of the mortification of sin” – part 2 – The Nature of Mortification, p. 78-127